

Dikke eeuw aan missiewerk

Sr. Cornelia Vork

Sr. Catharina v. Kaam

Sr. Theresia Brattinga

De Witte Zusters, die ook in Bostel wonen, tekenden hun verhalen op in het onlangs verschenen boek *Dragers van hoop* vanwege het 150-jarige bestaan van de congregatie. Drie van hen aan het woord.

Noor Reigersman

Bostel

Alle drie schreven ze mee aan *Dragers van hoop. Een leven lang missie*, uitgegeven ter gelegenheid van 150 jaar Missiezusters van Onze Lieve Vrouw van Afrika. Ook wel Witte Zusters. Een groot deel van hen woont in Bostel. Onder wie Catharina van Kaam (85), Theresia Brattinga (81) en Corrie Vork (82).

Wat hebben ze gemeen? Ze zijn avontuurlijk, hebben hun religieuze roeping, doorzettingsvermogen, een

groot hart, gevoel voor humor, ze deden niet de was voor de paters en een pensioen kennen ze niet.

Ze zien dat hun werk nog steeds actueel is. Van Kaam: „De regering weet zich geen raad met vluchtelingen. Ze zou ons, missiezusters, om advies moeten vragen. Geef ze geen stofzuiger, maar iemand die hen aandacht schenkt. Dat is veel belangrijker.”

Van Kaam werkte van 1967 tot 1991 in Ghana. Ze verzette bergen werk voor de emancipatie van vrouwen en meisjes, onder andere door een naaiatelier op te richten. „Ik zei tegen hen dat ze de kleren die ze naaiden niet gratis moesten weggeven.”

Na haar terugkeer werkte Van Kaam onder meer in het Limburgse Haelen. „Daar kookte en streek ik voor de pastoor, maar dát wilde ik

▲ Van links naar rechts: Corrie Vork, Catharina van Kaam en Theresia Brattinga.

FOTO: MARC BOLSUIS

De regering zou ons, missiezusters, om advies moeten vragen

– Catharina van Kaam

niet.” Daarna streed ze lang tijd tegen vrouwenhandel.

‘Gezondheidsvoorlichters’

Corrie Vork vertrok in 1960 naar Tanzania en bleef er vijftig jaar. Ze gaf les aan meisjes en begeleidde vrouwen-groepen. Verder stond ze jarenlang aidspatiënten bij in het Shaloom Care House. „Toen er medicijnen kwamen, zeiden enkele vrouwen dat ze zich veel beter voelden en dat ze hun handeltje weer wilden oppakken: het verkopen van groenten”, legt Vork uit. „Andere vrouwen zagen dat zij weer werkten en vroegen hoe ze dat deden. Ze hadden toch aids? De handeldrijvende vrouwen vertelden erover en werden op die manier vrijwillige gezondheidsvoorlichters.”

Nog steeds zit Vork niet stil: door weer en wind rijdt ze op haar scoot-

mobiel naar zorghoeve ‘t Binnenveld in Schijndel om daar te helpen.

Theresia Brattinga werkte vijftig jaar in Congo. Pas in 2006 keerde ze terug. Ze gaf les op een meisjesinter-naat en werkte op een catechesecentrum aan het Tanganyka-meer. „De pater verbleef daar in een kleihuisje en ik logeerde bij een catechist. Ze vroeg of de pater en ik ruzie hadden, want waarom sliep ik niet bij hem? Ze kennen het celibaat niet. Toen leek het me verstandig om een zwarte zuster mee te nemen, maar daarna dachten ze dat de pater twee vrouwen had!” Nu helpt Brattinga twee Congolese vluchtelinggezinnen die in Bostel wonen. „Het ene gezin komt uit de streek waar ik heb gewerkt. Ze spreken alleen Swahili en dat spreek ik ook. Geweldig dat ik hen kan helpen.”